

Dick Couch

DE SEALS ELITE

HET BEGIN

Maandag 4 oktober 1999. Een koele zeelucht sluipt vanaf de Stille Oceaan het land op. Over de marinebasis op Coronado ligt een dunne deken van mist die de sterren dooft. De lampen langs Guadalcanal Road vormen een cirkel van felgeel licht. Op de basis heerst rust. Achter een gaashek met diagonale latten tegen nieuwsgierige aagjes, zit klas 228 gespannen te wachten op de betonnen rand van het zwemband. De nieuwe BUD/s-rekruten dragen alleen een UDT-zwembroek van canvas. Ze zitten dicht op elkaar in een rij, als bobsleeërs, rug tegen borst, om geen lichaamswarmte verloren te laten gaan. De grote klok op de muur van B-2-blokken geeft vijf uur 's ochtends aan, of 0500 uur, zoals militairen dan zeggen. Ze zijn nog nat van een regenbui. De menselijke rijen worden gescheiden door strakke rijen plunjezakken, waarin de uniformen, kisten en andere uitrustingsstukken van de rekruten zitten. Het zwembad, oftewel de *Combat Training Tank* (CTT), is klaar voor de eerste ronde. De rekruten zijn een halfuur vroeger gekomen om het dekzeil op te rollen en weg te bergen en de baanlijnen te spannen.

‘Staan!’ roept de klassenleider.

‘STAAN!’ Honderd jonge kerels reageren in koor en gaan duwend en trekkend in gelid staan.

‘In-struc-teur Ree-no!’ buldert de klassenleider.

‘HOOYAH, INSTRUCTEUR REE-NO!’ brult de klas terug.

Voor klas 228 is de eerste trainingsdag begonnen. Het is pikke-donker, alleen het licht van de gebouwen doorklieft de mist en in het zwembad verlichten onderwaterlampen een spiegelend blauw oppervlak. De mannen van Basic Underwater Demolition/SEAL klas

228 staan in veertien rijen in de houding, elke rij BUD/s-rekruten vormt een bootbemanning. Instructeur Reno Alberto, de klassenleider van klas 228 voor de tweewekse Indoctrinatie, laat zijn blik over het zwembad gaan. Hij oogt tevreden, de CTT is klaar, hij draait zich naar de klas en neemt de rekruten in ogenschouw.

‘Naar de grond,’ zegt hij kalm.

‘NAAR DE GROND!’ herhaalt 228 terwijl ze zich als één man laten vallen en iedere rekrute voor een plekje op het beton lijkt te moeten vechten. Ze wachten, armen gestrekt, in een strakke ligsteun.

‘Druk op.’

‘Opdrukken!’ roept de klassenleider.

‘OPDRUKKEN!’ brult 228.

‘Naar de grond!’

‘EEN!’

‘Naar de grond!’

‘TWEET!’

Klas 228 telt hardop de twintig push-ups en blijft daarna in ligsteun. ‘Instructeur Ree-no,’ roept de klassenleider.

‘HOOYAH, INSTRUCTEUR REE-NO!’ roepen de rekruten in koor.

Reno staat aan de zijkant van de groep, armen gevouwen, ogenschijnlijk zonder enige interesse voor de kluit rekruten die op hun gestrekte armen leunen.

‘Druk op,’ beveelt hij zacht.

‘Opdrukken!’

‘OPDRUKKEN!’

Na nog twee van zulke series laat Reno ze bijna vijf minuten op hun gestrekte armen leunen. De rekruten draaien en duwen hun billen omhoog om hun brandende armen even te ontzien.

‘Terug,’ zegt hij met dezelfde afgemeten stem.

‘STAAN!’ reageert de klas, iets minder enthousiast dan eerst.

‘Breng verslag uit, mijnheer Gallagher.’

Luitenant 2^e klasse William Gallagher neemt het stamboek over van machinistmaat eerste klas Robert Carreola, de belangrijkste sergeant van klas 228. Gallagher en Carreola zijn respectievelijk de klassenleider

en de belangrijkste sergeant van de klas, aangezien zij de oudste officier en de oudste onderofficier van klas 228 zijn. Carreola is bijna 1 meter 80 maar oogt kleiner, deels omdat hij een breed, sterk ontwikkeld bovenlijf heeft en deels omdat zijn luitenant bijna 1 meter 90 is.

Bill Gallagher is een slanke, serieuze jongeman met een verlegen glimlach. Hij is afkomstig uit het noorden van Virginia en werd gerekruteerd om lacrosse te spelen voor de marine. Al sinds 1982 koesterde Gallagher de wens een SEAL te worden, want in dat jaar gaf zijn vader hem een artikel uit het tijdschrift *Parade* met foto's van SEALs en de BUD/s-training. Hij was toen zeven jaar. Na zijn opleiding bij de marine kon Bill niet meteen doorstromen naar BUD/s en dus ging hij werken bij de vloot. Nu geeft de jonge officier met twee jaar ervaring op zee leiding aan klas 228. Het is zijn doel een Navy SEAL te worden. Bob Carreola zit al elf jaar bij de marine. Dit is zijn tweede poging om BUD/s te halen. Hij is 31 jaar en heeft meer dan tien dienstjaren bij de marineluchtvaartdienst. Ook hij heeft zich tot doel gesteld een Navy SEAL te worden.

'Instructeur, klas twee-twee-acht is aangetreden; 98 man op de lijst, 95 aanwezig. Ik heb een man op wacht en twee man afwezig voor medisch onderzoek.'

'U zegt 95 man aanwezig, luitenant?'

'Hooyah, instructeur Reno.'

'Dat klopt niet, mijnheer. Naar de grond en opdrukken. U ook, Carreola.'

Terwijl Callagher en Carreola de handen en tenen op het beton zetten, keert Reno zich tot de klas. 'Alle anderen zitten.'

'ZITTEN!' buldert klas 228, en alle kerels zakken naar het beton. Ze zitten weer dicht op elkaar gepakt in hun bootrij. Zo zullen ze de komende dagen en weken nog wel vaker zitten, de armen om de man voor hen geslagen om warm te blijven. Gallagher en Carreola zijn klaar met hun push-up en roepen vervolgens: 'Hooyah, instructeur Reno!'

'Opdrukken,' antwoordt Reno.

Dit is niet de laatste keer dat luitenant Gallagher en sergeant Carreola voor de zonden van de klas moeten boeten. Een van de bootlei-

ders had Gallagher niet verteld dat een van zijn mannen OA was, oftewel ongeoorloofd afwezig. Door deze fout gaf Gallagher het verkeerde aantal aanwezigen door, want in feite waren er 94 man bij het zwembad. Als iemand in de klas het verknalt, moet soms de hele klas daarvoor boeten. Of de bemanning van een bepaalde boot, of alleen de klassenleiders. Maar iemand krijgt de rekening zonder enige twijfel gepresenteerd.

‘Luister goed,’ zegt Reno tegen de klas, nu dan toch met luide stem. Hij kijkt op zijn klokje. Het is 0510 uur. ‘Wat een geklooi. Jullie maken er een bende van en dat moet veranderen... vanaf nu! Het wordt hier alleen maar moeilijker. De meesten van jullie zitten er over twee maanden niet meer bij, maar als jullie niet een echt team gaan worden, zijn jullie straks allemaal weg! Het is gewoon een appel, heren. Als jullie dat al niet eens voor elkaar krijgen, hoe moet het dan straks gaan, in de Eerste Fase, als het pas echt lastig wordt?’ De klas luistert en zwijgt. Gallagher en Carreola zweven nog steeds gestrekt boven het beton.

Reno laat zijn blik over de jonge kerels gaan die in rijen langs het zwembad zitten en keert zich dan naar de twee zwetende rekruten. ‘Rust.’ Ze komen overeind en gaan weer voor hun bootteam staan. ‘Vanochtend, heren, gaan we de basistest doen. Jullie hebben deze test allemaal al gehaald bij je vorige onderdeel, anders waren jullie hier niet geweest. Als je de test nu niet haalt, brengen we je als de wiedeweerga terug naar je onderdeel. Begrepen?’

‘HOOYAH, INSTRUCTEUR RENO!’

*

De BUD/s-training bestaat uit drie fasen. In de Eerste Fase draait alles om de lichamelijke conditie, in de Tweede Fase komt het duiken aan bod en in de Derde Fase gaat het over wapens en tactiek. Ter voorbereiding op de loodzware Eerste Fase moeten de rekruten eerst de tweeweekse Indoctrinatie doorlopen. Gedurende deze twee weken worden hun de regels en tradities van BUD/s bijgebracht. Ze leren hoe ze zich in en rond het zwembad dienen te gedragen, hoe ze de hindernisbaan moeten nemen en hoe ze een kleine boot door de branding moeten krijgen. Daarnaast leren ze alle procedures en

protocolen die ze in de Eerste Fase en in de rest van BUD/s nodig hebben, regels die ze in acht moeten nemen als ze deze overgangsroutine willen overleven. Tijdens de Indoctrinatie leren ze ook vast iets over de SEAL-cultuur en kunnen ze proeven van de moraal van deze categorie krijgers. In deze eerste minuten van de Indoctrinatie heeft klas 228 iets geleerd over verantwoording afleggen en leiderschap. Een officier of onderofficier moet altijd weten hoe het met zijn mannen staat. Er zijn SEALs gesneuveld in de strijd, maar er zijn nog nooit SEALs achtergelaten op het strijdtoneel.

De Indoctrinatie, kortweg Indoc, is ook een fysieke voorbereiding op de Eerste Fase. Sommige mannen uit klas 228 zijn een paar dagen in BUD/s, een paar al twee maanden. Acht zijn ingestroomd uit een andere klas. Ze zijn geblesseerd geraakt en beginnen weer van voren af aan in klas 228. Deze twee trainingsweken zijn bedoeld om de klas zowel geestelijk als lichamelijk tot een geheel te smeden. Het is een heel belangrijk stadium. De meeste rekruten hebben zich individueel op de training voorbereid. Nu moeten ze leven en trainen als een klas, als een team.

Het waren 114 zielen die zich hebben opgegeven voor BUD/s of er naar toe zijn gestuurd. De meesten van hen zijn vrij onbekend met het Phil E. Bucklew Naval Special Warfare Center in Coronado (Californië), waar de BUD/s-training plaatsvindt. Voor twaalf mannen van 228, onder wie Bob Carreola, is het de tweede keer. Als een rekrute opgeeft, moet hij eerst ten minste anderhalf jaar zijn gewone werk bij de marine doen alvorens hij een tweede poging mag wagen, mits hij bij zijn eerste poging potentie toonde en het advies kreeg het nog een keer te proberen.

In klas 228 zaten 114 mannen die dachten dat ze Navy SEAL wilden worden. Maar op de eerste dag van Indoc zijn er maar 98 op het appel verschenen. Een paar van de afwezigen waren niet gelukkig met hun schip of legerplaats. Ze waren fit genoeg om de toelatingstest voor BUD/s te doen en zagen het als een kans om een ander pad in te slaan. Anderen vonden de betrekkelijk lichte zwem- en hardloopproeven voorafgaand aan Indoc al te veel van het goede. En er zijn er altijd wel een paar bij wie die de schrik om het hart slaat wanneer ze op BUD/s

aankomen. Als ze zien wat er van SEAL-rekruten verwacht wordt, gooien ze al vóór het gevecht de handdoek in de ring. De beproeving was dus eigenlijk al begonnen voordat het startsignaal voor de eerste officiële trainingsdag van klas 228 was gegeven. Tijdens BUD/s kan iedere rekrut er de brui aan geven. Hij hoeft alleen maar te zeggen: 'Ik stop ermee'. Degenen in klas 228 die voor het officiële begin van Indoc afhaakten, krijgen een nieuwe plek binnen de marine.

Vandaag moeten de mannen van klas 228 een plek verdienen voor de Indoctrinatie. Iedere rekrut moet weer de toelatingstest voor BUD/s doen:

- 1 In 12,5 minuut; vierhonderdvijftig meter zwemmen, school- of zijslag;
- 2 Minimaal 42 push-ups in twee minuten;
- 3 Minimaal 50 sit-ups in twee minuten;
- 4 Minimaal zes keer optrekken vanuit hang;
- 5 In 11,5 minuut 2400 meter rennen met kisten en lange broek aan.

In klas 228 is er maar een die deze test niet haalt. De anderen mogen nu in ieder geval nog twee weken meedoen. Een paar mannen halen de limiet maar net, maar de meesten hebben bij het rennen en zwemmen minstens nog een minuut over. Vijftien keer optrekken, tachtig push-ups en honderd sit-ups zijn niet ongewoon. In de teams en tussen de instructeurs zitten mensen die de eisen veel te laag vinden. De lat voor toelating tot BUD/s moet volgens hen hoger worden gelegd.

Het is niet zo dat deze test al aangeeft wie uiteindelijk de finish haalt en wie niet. In de loodzware dagen die gaan komen, zal blijken dat degenen die met de hakken over de sloot werden toegelaten soms wel degelijk het SEAL-insigne krijgen opgespeld. Dat zijn de mannen met een relatief zwak lijf en een ijzersterke geest. Degenen die lichamelijk juist erg goed zijn, blijken soms niet bestand tegen de latere beproevingen en geven op zodra ze zich moe voelen of het koud krijgen. Maar tijdens Indoc zijn er eigenlijk maar twee manieren waarop er voortijdig een einde kan komen aan de SEAL-droom:

de rekrut houdt er vrijwillig mee op, of hij zakt voor de psychologische test die iedere rekrut bij aankomst krijgt. In klas 228 is er maar één die deze psychologische test niet haalt.

Als de test is afgelopen, pakken de mannen van klas 228 hun spullen die langs het zwembad liggen en gaan snel kijken. Na het ontbijt moeten ze in formatie over de Naval Amphibious Base naar het Special Warfare Center rennen, aan de zee kant van Highway 75, die de basis in tweeën deelt. De Amphibious Base is de thuisbasis van de westelijke SEAL-teams en andere speciale eenheden van de marine alsook van het Naval Special Warfare Center.

Coronado is een schiereiland in het midden van San Diego Bay, waarvan het zuidelijkste puntje door Silver Strand, een dertien kilometer lange landengte, is verbonden met het vasteland. De Naval Amphibious Base ligt op het noordelijke deel van deze smalle zandbank, iets ten zuiden van het stadje Coronado. Op het noordelijke deel van het eiland zelf zit het enorm grote North Island Naval Air Station, oftewel het North Island NAS, een belangrijke basis van de luchtvaartdienst van de Pacific Fleet voor onderhoud, training en reparaties. De USS Langley, het eerste vliegdekschip van de VS, ging in 1924 bij North Island voor anker en stond daarmee aan de wieg van de marineluchtvaart op de Stille Oceaan. Tegenwoordig is North Island de thuisbasis van twee vliegdekschepen. De Naval Amphibious Base, in 1943 gebouwd op een stuk drooggelegd land, is betrekkelijk nieuw.

Ingeklemd tussen het NAS en de veel kleinere Naval Amphibious Base op Silver Strand ligt de idyllische badplaats Coronado. 'Idyllisch' is nog zacht uitgedrukt. Coronado is een keurig onderhouden woonoord met dure huizen en brede witte zandstranden langs de Stille Oceaankust en uitzicht op San Diego aan de kant van de baai. Aan het westelijke uiteinde van Orange Avenue, een boulevard met eettentjes, boetiekjes, galeries en palmbomen, ligt het beroemde Hotel del Coronado. Dit historische hotel kan al meer dan een eeuw presidenten, koningen, koninginnen en filmsterren tot zijn gasten rekenen. Toen het in 1887 werd gebouwd, was Hotel del Coronado het grootste badhotel ter wereld. Nu is het een charmante architectonische herinnering aan vervlogen tijden van luxe en weelde. Iets ten zuiden van het Hotel del

(zoals het soms genoemd wordt), tussen het hotel en de Amphibious Base, staan langs het strand een paar moderne torenflats. Deze strenge betonnen bouwwerken, gescheiden door tuinen, zwembaden en terrassen, vormen een schril contrast met de sierlijke houten bogen en rode daken en torentjes van het historische en charmante Hotel del Coronado. Nog verder naar het zuiden wordt het contrast alleen maar groter. Vlak bij het schitterende witte zandstrand, op nog geen driehonderd meter van de betonnen torenflats, geeft de Amerikaanse marine de zwaarste militaire training ter wereld.

‘Staan!’

‘STAAN!’

Stoelpoten schrapen over de vloer als klas 228 in de houding gaat staan. Een deel van de rekruten staat achterin en langs de zijkant omdat er meer rekruten zijn dan stoelen. Over een tijdje, als er meer afvallers zijn, komt er verandering in de verhouding stoelen-rekruten. Het lokaal is doordrongen van de geur van zweet, chloor en natte kleren. Instructeur Reno baant zich een weg naar het podium voor in de klas. Hij laat zijn blik weer over de mannen gaan.

‘Naar de grond,’ zegt hij met stalen gezicht.

‘NAAR DE GROND!’ reageert de klas. Er barst flink wat tumult los als de mannen van klas 228 een stukje van de vloer proberen te bemachtigen. Terwijl de klas het linoleum naar beneden probeert te duwen, lopen er wat Indoc-instructeurs kalm naar voren. Als de twintig push-ups gedaan zijn, begroeten de mannen Reno met een ‘hooyah’. Ze mogen gaan zitten.

De oorsprong van het ‘hooyah’ is onduidelijk. Het moet langs de Amerikaanse westkust zijn begonnen, want in de jaren dat de marine aan beide kusten UDT/SEAL-trainingen gaf, werd het in het oosten zelden gehoord. Een theorie schrijft de kreet toe aan Bud Jurig, een populaire UDT-instructeur uit het midden van de jaren vijftig van de vorige eeuw. Hij was een fanatieke volleyballer die stevast ‘poo-yah’ riep als hij de bal sloeg. Naar verluidt namen de rekruten de kreet over en maakten er ‘hoo-yah’ van. Er zijn ook oud-SEALS die beweren dat de term werd gemunt door een andere instructeur uit het midden van

de jaren vijftig: Paul McNalley. Een derde theorie is dat er in het verleden enkele klassen waren die gewoon de klinkers van het woord *yahoo* omdraaiden (*yahoo* betekent zoiets als halvegare). Hoe dan ook, het woord is uitgegroeid tot een standaardreactie in alle stadia van de BUD/s-training en een vaak geuite kreet binnen alle teams.

Sergeant Reno Alberto, die er op staat dat rekruten hem bij zijn voornaam noemen, is een van de jongere Indoc-instructeurs. Met zijn 1 meter 78 is hij ook een van de kleinste, maar hij is stevig, gespierd en superfit. Hij spreekt afgemeten en formuleert nauwkeurig, als iemand voor wie Engels een tweede taal is. Reno heeft bedrijfskunde gestudeerd aan de University of Southern California en stapte uit het bedrijfsleven om Navy SEAL te worden. Hij opent een map en kijkt de klas in.

‘Goed. Luister. Ik ben de komende twee weken jullie klassenleeraar. Ik heb het een en ander te vertellen en het zou van fatsoen getuigen als jullie opletten. Of beter nog: maak aantekeningen.’ Hij zwijgt en ziet dat een paar rekruten een pen en droog papier uit hun waterdichte tasje halen. De rest verroert zich niet en probeert Reno’s starende ogen te vermijden. ‘Wie heeft er geen pen en papier?’ Er gaan een paar handen omhoog. ‘Naar de grond. Iedereen!’ Reno laat ze twintig push-ups doen en daarna in ligsteun blijven.

‘Luister, mensen. Er is gezegd dat jullie altijd pen en papier bij jullie moeten hebben. Dus waarom hebben jullie dat niet?’ Stille. ‘Dit is een soldatentraining en die moet je serieus nemen. Als je daar geen zin in hebt, dan is daar de deur. Denk na. Hou je hoofd erbij. Denk vooruit. En nu opdrukken.’

‘HOOYAH, INSTRUCTEUR RENO!’

Na de serie push-ups zegt Reno dat ze kunnen gaan zitten en wordt het weer stil in de klas. Er wordt gezweet en het lokaal begint te stinken. Reno stelt de andere instructeurs voor die klas 228 door de Indoctrinatie gaan loodsen. Ze stappen een voor een naar voren en vertellen in vijftien seconden iets over zichzelf. De meesten van hen zitten al minimaal tien jaar in de teams en zijn al meerdere malen ingezet. Nadat de instructeurs het lokaal weer hebben verlaten, heeft Reno de klas voor zichzelf. Hij somt op wat de rekruten de komende